

[Statsministeren]

afveje hensynet til den helt kortsigtede beskæftigelsessituation over for hensynet til beskæftigelsen på længere sigt. Denne afvejning fører til, at vi i den nuværende situation må føre en politik, der kan mindske gældssætningen til udlandet. Man kan ikke føre aktiv beskæftigelsespolitik, hvis bunden er ude af kassen.

Ole Henriksen (SF):

Jeg takker statsministeren for svaret, men jeg vil dog godt lige komme med et par supplerende spørgsmål og kommentarer. Det hævdes, at der aldrig har været så mange i beskæftigelse herhjemme, som der er nu, og at tilgangen til arbejdsmarkedet har været stor. Det er jo rigtigt, men det er også klart, at når der er 200.000 arbejdsløse, må det ofte betyde, at det andet familiemedlem melder sig til arbejdsmarkedet for at kunne klare familieøkonomien. Det er jo nok en af forklaringerne på den store tilgang, og den vil fortsætte, hvis arbejdsløsheden fortsætter.

Jeg forstår også på statsministeren, at dette altså er en kortsigtet politik, som man fører igennem, og at hensynet til beskæftigelsen altså ikke er fremme i den kommende tid, men til betalingsbalanceunderskuddet, og vi ved jo, at hver gang man nedbringer underskuddet over for udlandet med 1 mia kr., giver det 3.000–4.000 flere arbejdsløse. Det er jo sådan set prisen, der betales for det. Jeg vil godt spørge, om statsministeren kan bekræfte, at det forholder sig sådan, at hver gang man nedbringer underskuddet, vil der nødvendigvis komme flere arbejdsløse.

Regeringens målsætning for betalingsbalancen er jo i øvrigt 6½ mia kr., men det viser sig, at den altså ikke kan holde. Der er problemer, som vi også har sagt, omkring betalingsbalancen, men vi har ikke den opfattelse, at man ikke er i stand til også ved selektive metoder at løse arbejdsløshedsproblemet herhjemme.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg har sådan set svaret på det spørgsmål, som hr. Ole Henriksen stiller i denne omgang. Det ligger i alt det, jeg har sagt. Men jeg vil gerne understrege endnu en gang: vi kan selvfølgelig i den økonomiske situation, som landet er i og har været i, siden krisen indtrådte, operere med et vist underskud på

betalingsbalancen og et vist underskud på finansloven. Det kan i et eller andet omfang være en nødvendig og rimelig ting i den økonomiske politik netop for at mindske risikoen for, at arbejdsløsheden stiger.

Men der er altså en grænse, hr. Ole Henriksen, og grænsen ligger i, at mulighederne for at føre den aktive beskæftigelsespolitik, som hr. Ole Henriksen og jeg er enige om skal føres, har en sammenhæng med, hvad jeg før kaldte, at vi ikke kommer i en situation, hvor bunden er ude af kassen, hvor altså underskuddet på det ene og det andet og det tredje område bliver for voldsomt. Det er den sammenhæng, man er pisket til at erkende, og det ville hr. Ole Henriksen såmænd også være nødt til at erkende, hvis han havde et mere direkte ansvar for den samlede økonomiske politik og derunder også for beskæftigelsen.

Jeg er glad for, at hr. Ole Henriksen i hvert fald accepterede, at til trods for den internationale krise er det lykkedes i Danmark at få flere i arbejde eller i hvert fald holde omtrent det samme antal arbejdspladser i vores samfund. Det er dog altid noget midt i den krise, vi er i, men det er ikke tilfredsstillende, og vi må altså passe på, at der ikke går hul i kassen, for så kan vi ikke gøre det, vi gerne vil for at fremme beskæftigelsen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

2) Til *statsministeren* af:**Ole Henriksen (SF):**

»Anser statsministeren SiDs kritik af indkomspolitikken for at være en saglig kritik, som må få konsekvenser for regeringens politik?«

(Spm. nr. 581).

Skriftlig begrundelse.

I en publikation, som SiD netop har offentliggjort, rettes der en særdeles skarp kritik mod den førte og planlagte indkomspolitik. Den kaldes: »lønpolitik tilsat noget, der får det til at glide ned«, og det hedder ordret:

»Vi kan derfor fastslå, at indkomspolitik er en slags fordelingspolitik til fordel for ejerne af den »trængte« private kapital.«